

ANDRZEJ MAX

Dwa przypadki nietypowej zawartości przepukliny pachwinowej u suk

Katedra Rozrodu Zwierząt z Kliniką Wydziału Weterynaryjnego SGGW-AR,
ul. Grochowska 272, 03-849 Warszawa

Przepuklina powstaje w wyniku naruszenia ciągłości tkanek ściany brzucha. Jedną z jej odmian jest przepuklina pachwinowa (*hernia inguinalis*), której zawartość wydostaje się z jamy brzusznej przez kanał pachwinowy. U samców schorzenie to spotykamy w postaci przepukliny mosznowej (*hernia scrotalis*). U suk — w odróżnieniu od samic innych gatunków zwierząt domowych — występuje kanał pachwinowy. Jest on ślepo zakończony, a od strony jamy brzusznej wpukła się doń uchylek otrzewnej, tworząc wyrostek pochwoy mogący zawierać nieco tkanki tłuszczowej, naczyń krwionośnych i więzadło obłe macicy (*lig. teres uteri*). Konsekwencją takich stosunków anatomicznych jest możliwość powstania u suk przepuklin pachwinowych, przy czym stwierdza się je u nich znacznie częściej, niż u psów samców (3). Schorzenie występuje tylko sporadycznie w postaci wrodzonej; najczęściej ma charakter nabyty. Zawartość przepukliny stanowią zwykle: sieć, jelita, rzadziej pęcherz moczowy, macica lub jej więzadła (1, 2, 4). Nietypowość dwóch własnych przypadków przepuklin pachwinowych u suk skłoniła do ich opisanie.

Przypadek 1.

Suka mieszaniec, w wieku 7 lat, została doprowadzona do Kliniki z powodu występujących od kilku tygodni objawów bólowych o charakterze napadowym. Badaniem klinicznym stwierdzono obustronne deformacje w okolicy pachwinowej, które właściciel zwierzęcia obserwował od ponad roku. Podczas operacji przecięto oba worki przepuklinowe w celu określenia ich zawartości. Okazało się, że jednocześnie doszło do przemieszczenia przez dwa kanały pachwinowe obu rogów macicy, która nie była ani ciężarna, ani zmieniona patologicznie. Wykonano owariorhizektomie.

Przypadek 2.

Do Kliniki doprowadzono sukę rasy wyżeł niemiecki, w wieku 7 lat, w celu operacji guza sutka. Zwierzę prze-

chodziło przed 3 tygodniami operację amputacji macicy i jajników. Badaniem klinicznym stwierdzono oprócz guza dodatkową deformację, w okolicy prawej pachwiny. Po przecięciu skóry ukazał się wrzecionowaty worek wychodzący z kanału pachwinowego. W jego wnętrzu znajdował się mały guzek oraz podłużny twór zakończony rozszerzeniem, którego ściana przypominała swoim wyglądem próżny pęcherz moczowy. Wykonano laparotomię oraz cewnikowanie pęcherza i nie stwierdzono połączenia tworzywa z układem moczowym. Zawartość worka podwiązano i odcięto, po czym pokazano wraz z usuniętym guzem sutka do badania histopatologicznego, które wykonano w Katedrze Patologii Wydziału Weterynaryjnego SGGW-AR.

Badanie patomorfologiczne materiału wyciętego z okolicy kanału pachwinowego wykazało:

- twór powrózkowaty o średnicy ok. 3 mm i długości kilkunastu centymetrów,
- guzek kształtu nieregularnie kulistego o powierzchni nierównej, średnicy ok. 7 mm, konsystencji tęgiej,
- wycinek tkanki przypominający ścianę rozciętego narządu rurowatego.

Badanie histopatologiczne wykazało:

- utkanie charakterystyczne dla włókna nerwowego (prawdopodobnie nerwu nasiennego zewnętrznego).
- guzek z cechami ziarniaka zapalnego z obfitym naciekiem granulocytów obojętnochłonnych,
- budowa histologiczna ściany odpowiada budowie uwy puklenia otrzewnej ściennej z powięzią poprzeczną i więzadłem obłym macicy, które u suk tworzą wyrostek pochwoy znajdujący się u samic tego gatunku w kanale pachwinowym.

Opisane przypadki skłaniają do wniosku, że podczas operacji przepuklin pachwinowych należy liczyć się z ich różnicowaną zawartością, której określenie ma wpływ na dalsze postępowanie chirurgiczne.

Piśmiennictwo

- Flaschoff H. J.: W Christoph H. J.: Klinik der Hundekrankheiten. VEB Gustav Fischer Verlag, Jena 1986, s. 559.
- Nieherle K., Cohrs P.: Szczegółowa anatomia patologiczna zwierząt domowych. PWRiL Warszawa 1968, s. 447.
- Strande A.: J. Small Anim. Prac. 30. 1989. 520.
- Zakiewicz M.: Chirurgia małych zwierząt. PWRiL, Warszawa 1984, s. 253.

Adres autora: dr Andrzej Max, ul. Hawajska 12 m 27, 02-776 Warszawa

HOSIE M. J., ROBERTSON C., JARRETT O.: Częstość występowania wirusa białaczki kotów i przeciwciał przeciwko wirusowi powodującemu niedobór immunologiczny u kotów w Zjednoczonym Królestwie. (Prevalence of feline leukaemia virus and antibodies to feline immunodeficiency virus in cats in the United Kingdom). Vet. Rec. 125, 293—297, 1990 (119)

Przebadano 2211 (1204 chore i 1007 zdrowych) próbek krwi kotów różnych ras, płci i w różnym wieku na obecność przeciwciał dla wirusa niedoboru immunologicznego kotów (FIV) i wirusa białaczki kotów (FeLV). Przeciwciała dla FIV występowały w surowicach 19% chorych i 6% zdrowych kotów, zaś dla FeLV w surowicach 18% chorych i 5% zdrowych kotów. Zarówno zakażenie wirusem FIV, jak i wirusem FeLV występowało częściej u kotów trzymanych w domu. FIV występował częściej u kotów starszych, zaś FeLV u kotów młodszych, przy czym samce były częściej zakażone wirusem FIV niżeli samice. Nie obserwowano żadnej interakcji między zakażeniem obydwoma wirusami. Zakażenie wirusem FIV cechowała gorączka, zapalenie dziąseł i jamy gębowej oraz zaburzenia ze strony układu oddechowego, podczas gdy na czoło objawów wywołanych przez wirus FeLV wysuwała się niedokrwistość i gorączka.

G.

WESTENBRINK F., STRAVER P. J., KIMMAN T. G., DE LEEUW P. W.: Pojawienie się przeciwciał zobojętniających w odpowiedzi na zakażenie cytopatycznym szczeniakiem wirusa biegunki bydła. (Development of a neutralizing antibody response to an inoculated cytopathic strain of bovine virus diarrhoea virus). Vet. Rec. 125, 262—265, 1990 (109)

Czternaście klinicznie zdrowych krów zakażonych trwale niecytopatogennym szczepem wirusa biegunki bydła (BVDV) oraz trzy krowy wolne od zakażenia zakażono jednym z trzech cytopatogennych szczepów BVDV (typ T, M, A). Choroba błon śluzowych rozwinęła się u 12 krów z wiracją, utrzymując się przez 17—99 dni po zakażeniu. Jednakże u dwóch krów z wiracją nie wystąpiły żadne kliniczne objawy choroby przez okres 14-miesięcznej obserwacji. U krów kontrolnych zakażenie nie indukowało klinicznej postaci choroby. Od każdej z krów z objawami choroby błon śluzowych wyosobniono zarówno cytopatogenne, jak i niecytopatogenne szczepy wirusa BVDV. U wszystkich zwierząt występowały przeciwciała przeciwko cytopatogennemu szczepowi wirusa użytymu do zakażenia.

G.